

We vliegen door de inktzwarte nacht, striemende regen ranselt de auto. Bomen worden handen, worden vingers, worden tanden die naar ons happen. Ik weet niet of we geluid maken, want mijn hart bonst in mijn oren, verdooft me. De auto is tegelijkertijd gewichtloos en zwaar als hij tegen de grond smakt, stuitert, over de kop gaat, en Luther Leonard ligt half door de versplinterde voorruit voor me, zijn in sneakers gestoken voeten bungelen in onnatuurlijke hoeken.

Ik zeg mijn broers naam, maar er komt geen reactie.

Mijn handen tasten naar de sluiting van de gordel, maar ze trillen zo hard dat ze geen houvast vinden. Ik voel iets, maar kan niet benoemen wat het is. Iets in mijn lichaam wat niet klopt. Iets wat niet zit zoals het hoort.

Mijn broer Joey is een nutteloos ding op de achterbank, te zien in de scheef staande achteruitkijkspiegel, liggend over Candy MontClair, bloed in zijn haar.

Ik zeg haar naam.

De geluiden die ze uit zijn geen woorden. Ze zijn zowel schor als nat, vol en ijl tegelijk.

Ik moet deze auto uit. Ik moet het iemand vertellen. Ik moet hulp halen. Ik moet weg van deze plek van glasscherven en verbogen metaal en Luther Leonards bungelende voeten, maar ik kan niet bewegen. Ik kan er niet uit.

Door het kapotte raam klinkt gehuil in het bos van de Wolf Creek. Er klinkt gehuil en misschien ben ik het, maar ik realiseer me dat ik het niet ben. Het is het gehuil van sirenes, en dan beginnen lichtbundels onze kapotte auto te vullen met licht.

EEN

Vertel eens, wat ben je van plan te doen
met je ene wilde en dierbare leven?

– Mary Oliver

1

Mijn zus Maddie huilt, haar mooie gezicht is nat en angstig. Een van mijn benen is zwaarder dan het andere en ik begrijp het niet en wil haar vragen waarom, maar ik kan geen woorden vormen, want er zit een oceaan in me, warm en zoet, en ik drijf over de golven, net zoals de golven die Joey en mij al die jaren geleden in San Diego droegen, toen alles perfect was, of zo perfect als we konden krijgen. Dat was een fijne tijd, toen ik twaalf was en Joey dertien, en we ons lieten dragen door de golven, terwijl Maddie op het strand lag in haar paarse bikini en met haar grote slappe hoed op. Ver bij Mill Haven vandaan bevonden we ons in een andere wereld waar niemand wist wie we waren.

Ik probeer Maddie te vragen waar Joey is, maar ze begrijpt me niet. Ze denkt dat ik wat anders zeg, want ze buigt naar me toe en vraagt: 'Heb je nog iets nodig? Wil je dat ik op de knop druk?'

En haar vinger drukt op een knop aan de zijkant van het bed en de grootste golf die ik ooit heb meegemaakt spoelt over me heen, net als bij het parachutespel dat we in de gymzaal van de kleuterschool deden waarbij we allemaal moesten lachen toen het doek zachtjes over ons heen viel en de wereld buitensloot.

De stem van mijn moeder trilt. 'Dit is niet normaal. Dit is niet iets wat mensen zoals wij overkomt.'

Mijn vader klinkt mat. Hij is nu al jaren afgemat. Joey mat mensen af.

Hij zegt: 'Er is geen normaal, Abigail. Niets is ooit normaal geweest. Waarom zie je dat niet? Hij heeft een probleem.'

Mijn vinger strekt uit naar de knop om de golven terug te brengen. Ik word moe van mijn ouders, al die jaren van ruziën over Joey.

De hand van mijn moeder raakt mijn hoofd aan. Ik reageer als een kitten, leun ertegenaan. Ik kan me niet herinneren wanneer ze me voor het laatst heeft aangeraakt, mijn haar heeft gestreeld. Alles gaat altijd over Joey.

‘Er zat *heroïne* in zijn lichaam, Abigail. Hoe hebben we dat gemist?’

Het woord hangt in de lucht voor me, griezelig en angstaanjagend.

Op het feest zaten er kotsvlekken op zijn hoody. Toen we hem vonden in de slaapkamer. Hij was suffig en slap en vreemd en niet coherent en ik dacht...

Ik dacht dat hij gewoon dronken was. Stoned misschien.

‘Ik zorg dat dit goedkomt,’ zegt ze tegen mijn vader. ‘Hij gaat naar een afkickcentrum, hij wordt beter, hij komt weer thuis.’

Ze spuugt het woord ‘afkickcentrum’ bijna uit, alsof het pijn doet om het in haar mond te hebben.

‘Er is geen toverstokje waar je mee kunt zwaaien om het allemaal goed te maken, Abigail. Hij had dood kunnen gaan. Emory had dood kunnen gaan. Een meisje is doodgegaan.’

De oceaan binnen in me, die een warme kabbelende oceaan was, bevriest.

‘Wat zei je?’ fluister ik. Mijn tong voelt dik. Begrijpen ze me? Ik praat harder. ‘Wat zei je nou net?’

‘Emory,’ zegt mijn vader. ‘O, Emory.’

De ogen van mijn moeder zijn natte blauwe poelen. Ze krult haar vingers in mijn haar. ‘Jij leeft,’ zegt ze tegen me. ‘Ik ben zo dankbaar dat jij nog leeft.’

Door de golven die me dragen is haar gezicht wazig. Ik worstel ertegen, worstel om het te begrijpen.

‘Maar ze had alleen hoofdpijn,’ zeg ik. ‘Candy had alleen hoofdpijn. Ze kan niet dood zijn.’

Mijn vader kijkt fronsend. 'Je weet niet wat je zegt, Emmy.'

Ze had hoofdpijn. Daarom zat ze in de auto. Ze had hoofdpijn op het feest en ze wilde een lift naar huis en het kan niet zo zijn dat iemand die hoofdpijn heeft in een auto stapt en doodgaat terwijl de rest blijft leven. Dat kan gewoon niet.

'Joey,' zeg ik nu huilend, met tranen die warm en zoutig zijn op mijn gezicht. 'Ik wil Joey. Haal Joey alsjeblieft.'

2

Als ik mijn ogen opendoe is hij er.

Ik heb mijn broer maar één keer eerder zien huilen: op de middag waarop Luther Leonard en hij besloten om van het dak van ons huis in het zwembad te duiken. Luther haalde het; Joey niet, en het geluid van zijn snikken terwijl hij lag te kronkelen op het stenen terras weergalmde nog dagen in mijn hoofd.

Maar zijn huilen is nu stiller.

‘Het spijt me zo,’ zegt hij. Zijn stem is schor en hij ziet er onwel uit, bleek en bibberig. Boven zijn linkeroog zitten hechtingen. Zijn rechterarm zit in een mitella.

‘Ik dacht dat je dronken was,’ zeg ik. ‘Ik dacht dat je gewoon dronken was.’

Joey’s donkere ogen zoeken mijn gezicht af. ‘Ik heb het verkloot. Ik heb het zo erg verkloot, Emmy.’

Meisjes vallen in katzwijn bij die donkere ogen. Dat deden ze in elk geval. Voordat hij foute boel werd.

Joey Ward was altijd cool, zei een meisje vorig jaar op Heywood High op de wc. Ze wist niet dat ik in een hokje zat. Soms bleef ik daar wat langer zitten, gewoon om even rust te hebben. Het valt nooit mee. Je groothouden.

Niet meer, reageerde een ander meisje. *Gewoon weer zo’n verslaafde loser*.

Ik huilde in het hokje, want ik wist dat Joey meer was dan dat. Joey was degene die me leerde fietsen, omdat onze ouders de hele tijd aan

het werk waren. Joey was degene die me hem uren liet voorlezen in een tent van lakens in de studeerkamer van mijn vader, lang nadat hij me waarschijnlijk links had moeten laten liggen om tijd met zijn vrienden door te brengen, zoals de meeste oudere broers doen. Hij leerde me roerei maken en liet me bij hem op zijn zolderkamer blijven wanneer hij aan het tekenen was.

Tot hij dat niet meer deed. Tot de dag dat ik aanklopte en hij zei dat ik weg moest gaan.

Hij staat op, veegt zijn gezicht droog met zijn goede hand. Zijn prachtige donkere haar zit in de war, hangt voor zijn ogen. 'Ik moet gaan,' zegt hij. 'Mama wacht op me.'

Afkickcentrum. Ik herinner me weer dat mama dat heeft gezegd. Was het gisteren? Of vanochtend? Het is moeilijk te zeggen. Ik weet niet hoe lang ik hier al ben. Dingen vloeien in elkaar over.

'Joey, waarom heb je... het gedaan?'

Ik wou dat ik dit bed uit kon. Ik wou dat mijn been niet in een of andere stomme katrol in de lucht hing en mijn lichaam niet zwaar was van de oceaan aan pijnstillers.

Bij de deur van mijn ziekenhuiskamer draait Joey zich om, maar hij kijkt me niet aan. Hij kijkt naar de vloer. 'Ik hou van je, Emmy, maar je hebt geen idee hoe het is om mij te zijn.'

En dan is hij weg.